

Töredék.

Megfigyelem a világot
 S' eszmény után kutatok;
 S megutálom ezt a művelt
 Iskolázott századot.
 Tarka, mint a pille szárnya
 És becsap, mint az idő —
 Ezt az ingatag világot,
 Üsse meg a kaszakó!

Úgy kerestem, úgy vigyáztam
 Biztos férfi-jellemet:
 Valahára megtaláltam
 S hozzá fűztem lelkemet.
 Kevés erőm önjavára
 Szépen felhasználta ő:
 No, és aztán elhajított —
 Üsse meg a kaszakó!

Büszke nábob kézírását
 Látom gyűjtő iveken
 Adakozó, jó szive van:
 Áldd meg édes Istenem!
 Földicsérjük az ujságban
 S tőle mája, hája nő . . .
 Hogy a koldust elzavarja?
 Üsse meg a kaszakó!

Szóba jön egy herczig asszony,
 Merész szemű ifjú lány
 Mosolyogva szólunk róluk:
 Mind egyforma, valahány!
 Mintha bizony férfi nélkül
 Hullana el annyi nő!
 Csakhogy persze más a férfi —
 Üsse meg a kaszakó!

Találkozunk künn az utcán,
 Levesszük a kalapot,
 — Alázatos szolgák vagyunk
 Ugy kívánunk jó napot!
 Máskülönben ütjük egymást,
 Hogyha épen sorba jó —
 A korszellem úgy kívánja:
 Üsse meg a kaszakó!

Ujesztendő, születésnap,
 Jubileum, mi manó —
 Kedves közül-akarattal
 Árad a sziv, zeng a szó
 S hogy a tisztos férfiútól
 A diszes csapat kijő,
 Összesűgjük, összebűgjük:
 Üsse meg a kaszakó!

Ráboritjuk sziveinkre
 A titoknak fátyolát
 S tükör után igazítjuk
 Milyen legyen a pofánk.
 Nyílt piac a tekintetünk,
 A lelkünk nagy temető —
 Ezt az álarczos világot
 Üsse meg a kaszakó!

HIREK.

* **Helyreigazítás.** A legkomolyabb és legmegbízhatóbb lapok is ki vannak téve rossz akaratú egyének mistifikációjának. Miniket is alaposan felültettek a multkori telefon-hirrel. Mint értesülünk a kibékülésből egy szó sem igaz. Azért ujdonságunkat ezenel egész készséggel rektifikáljuk.

□ **Az özvegy Néplap halhatatlan kritikusa méltóztatott velünk is foglalkozni, elkeresztelvén bennünket egérnek. Czinczogjuk alázatosan, nem félünk az olyan macskától, a kinek kolomp van a nyakában.**

= **Korai zivatar.** Mig több helyről a földrengés híret vesszük, addig Adárol csodálatos tavaszi zivatarról értesítenek bennünket. Két sötét felhő összeütközéséből keletkezett a ritka tavaszi orkán. Az egyik már hosszabb idő óta a város fölött kóválygott, a másik Zenta felől jött. A két felhő összeütközését erős mennydörgés, villámlás és zápor követte, ami április elején nagy dolog. — A fürgeteg vastaga a községháza fölött tombolt és a jegyzői hivatalba beütött a mennnykő.

? **Uep.** Jánosunk tudósítása szerint vele, vagy környezetével a hét folyamán senkinek komoly összeütközése nem volt. Tekintettel a hónap derekára a közfigyelő jelentését készséggel elhisszük.

! **Sarah Bernhart** kívánságára tüzes szekéren ragadtatott — Temesvárra, amennyiben a gőzbika tengelye kigyúladt.

× **Értesítés.** A polgári betegsegélyző egyesület elnöksége értesíti a tagokat, hogy miután a közgyűlés megtartására mind a népiskolai rajzterem, mind a közgyűlési díszterem szűknek bizonyult, a legközelebbi közgyűlés a lópiacztéren fog megtartatni.

☞ **Vasuti állomásunkon semmi sem történt.**

Nyomdászunk e héten teljesen magánál volt, amin anyomdaszemélyzet véghetetlenül csodálkozik — és mi is.

○ **A függetlenségi kör ajtaja fölött szószerint ez a figyelmeztetés olvasható:**

A kör tagokon kívül tilos a bemenet.

§ **A polgári leányiskola** vegytani és fizikai felszerelése egy félrőf hosszú krétából áll. Mint mondják, ez egyszerű eszközzel a jeles professornőknek minden fizikai és vegytani kísérlete pompásan sikerül — rajzban. Közelebb újabb eszközök, pl. szivacs, beszerzése céljából egy mutatványokkal összekötött előadást tartanak, melyre csakis a bőkezű képviselők lesznek hivatalosak.

□ **A közgyűlésből.** A mult keddi közgyűlésen elmondott jeles beszédek felett végtelenül kimagasló volt a Nagy Boros Pistáé. Kár, hogy a közgyűlés nem vette komolyan fontolóra, mert a nagy polgár okoskodásával egyszerre meg lehetne szüntetni minden bajunkat. T. i. addig egy krajczárt se költsünk el, még összesenem gyűjtöttünk 100.000 forintot. Majd oszt' azután! Fájdalom, a felvihartzott lelkesedés nem engedte bevégezödni a megváltó szözatot.

Varju károgás.

Egy pár polgárossan összeesküdt tarkavarju kiabál a fülünkbe vércse szándékkal, ijesztö beszéddel:

— Krá! Krá!

Messziről vigyáztuk öket. Mikor a két fekete pont megjelent az ég peremén, azt hittük ott jön két királyi sas. Most már jól látjuk tarka tollukat, halljuk az ékes szözatot:

— Krá! Krá! Pap megeszlek!

Leverlek a lábadról, megtépem a tógádat, hogy mersz te szántani, vetni: eredj sötét odudba, miénk ez a parlag, ne bántsd a mi töretlen mezőnket. Krá! Krá!

— Krá — krá! Eredj innen te kis egér, te gyáva egér, mert felkaplak a körmeim közé. Mit czinczogsz, mit mozogsz? Bujj el, mert én hatalmas tarka varju vagyok. Szaladj, mert megeszlek. Krá — Krá!

... És mi jó kedvvel szántjuk tovább az ugart, hintünk jó magot, boronálunk és várjuk a termést. Kezünkben az üsztöke, oda legyintünk a lármas csuf madarakra, hess varju, hess!

Ne bánd a szántót, tied a kukacz és a dög!

— — Krá, krá, krá! ×

SIRIRATOK.

I.

Itt nyugszik Nagy János a falu birája,
Kinek sohasem járt a szája hijába,
S most, hogy elhallgatott, Még sincs csend' házába:
Felesége Sára ordit nagy kinjába'
Utána.

II.
Borul ez a sírhant
Egy üveges tótra,
Aki Felsőhegyen
Itta magát hótra!

SPORT.

Jaj babám, — tud
ilyet minden kocza-
vadász, hanem majd
én mondok egyet.

Kacsázni voltunk a
dóczy pappal. Tudjá-
tok, hogy rokonom
az öreg. Szép, világos
este volt. A Vidrató

szélin egy gödörbe húzódtunk le szépen.

Alig kuporodunk össze, — ehun e! A csatéból csendes
hápgóással tipeg ki egy kacska egyenest felénk.

Engedem az öregnek, gondoltam.

De már ott volt, szinte puskavégen, az öreg még se
lőtt. Szólni, nem szólhattam, hanem szépen felemelem pus-
kám és — durr!

A zsákmány alig tiz lépésre vergődött tőlem.

Fölugrottam. Az öreg is.

— Hohó bátyám. Talán csak az enyém!

— Tied ám a hápgóása!

— De bátyám! hisz én teremtettem le.

— De biz én!

— Ne mókázzon bátyám! — és mindaketten fogtuk a
gácsót, — hisz el sincs süttve a puskája. Mit okoskodik, bi-
zonyítja a töltés.

— Bizonyítja az apád haragját, — hát nem tudod,
hogy két töltés volt a puskámban?

Notandum: egycsőűje volt . . .

SZEMELVÉNYEK.

— Elnem mondott gratulációkból —

Helyettesits beteg tanítót és a városi köz-
gyűlés ismert nagylelkűséggel utalványozza helyet-
tesítési díjaidat!

— A népszerűség legyen a te kenyered.

— Könnyen szerezz képviselői mandatumot és
nehezen ismerjenek föl az országházban!

— Tartsanak téged jó izraelitának s mint ilyent
szeressenek a keresztények!

— Oh iparos és kereskedő, Zenta város legyen
nálad megrendelő!

Emlékkönyvbe.

Láttalak ma hajnalba
Drága kincsem Hajnalka;
Fájt a szívem, de nagyon
Ezen a szép hajnalon.

Hajtottam az ökröket,
Vetettem bús szemeket
Reád szőke angyalom
Azon a szép hajnalon!

JUAN.

GEREBJÉS ANDRIS

a mi fíjunk és lésezékúr mondókájí.

Valamikó a gyiminaziumi fölolvásásbú
hallottam, hogy egyneműjek egymást taszit-
tyák. Hazudság! Hát akkó me mént össze
két kör mindenhatója? Az igaz, hogy suty-
tyomba törtínt, még hogy csak a vakok nem
láttyák, de ammá mégést csak igaz, hogy ha
a körösök utánnuk tanánának ménnyi, ugy
járának, mint az écczeri kos után rohant
birkák. —

*

Keddre virradéra nem hijába ordított a
vizhordónk számara, vót is szél a közgyűlé-
sén, letkivált a száj- még körömfájás végett.
Csak azt csudálom, hogy a lármázók szája
nem fájdútt még.

*

Furcsák is ezek a vidékrül ide szakadt
urajink. Mikó még a város vagyomja Csáki
szalmája vót, aggyég a polgármestereknek jó
dóguk vót, de hogy a mostani nem haggya
a vagyomot szétkúszányi, ugyancsak marják.

*

A függetlenségi körben egy előkészítő
regény fölolvásást tartottak Jelki Andris dru-
számrul. A kör feje ojan szivrehatójan be-
szét a regény hősirű, a mint az Bajáról el-
szármadzott és sok titokzatos viszontagság
után Széntára gyütt nagy úrnak, hogy sokan
mingyá melegibe megfogatták, hogyha a
közgyűlésen Jelki Andris druszám (kintelen-
sigbú druszám,) valamibe beledudál, utánna
mennek a körkemenczéig is.

Hogy assé kék mondanyi.

Friczi sentenciái.

Derék gyerek ez a Péter, aszongya
sose ivott rossz bort, csak **jobbat!**

*

Valaki rám kajbát, hogy ne sértegessem
a Brosz medvéjít. De **nem** Brosz volt.

*

Kérdezem Kiss Tóni barátunkat, hisz-e Dowe
kollégája találmányában?

— Hinnék fiam, ha kipróbálhatnám **valakinek**
a nyelvín.

*

Henczegett a Számi az öccsivel, hogy milyen
jeles tollforgató.

— Tudom — mondok, — láttam a **tyúkpiacon.**

*

— Te Péter, van-e jobb gyümölcs, mint a
szilvórium?

*

Mán tudod, a művészetemmel jár, hogy könyvet forogtok, de az **adókönyvtől** mégis lel a hideg.

Ugyan jó napot csináltam a Bálintnak: Kineveztem a milleniumi lóvasúthoz **tülkösnek**.

Hogy vagy Zsiga? Te megsokszorozott káposztafej!

— Jó bor biz e' Péter!

KÜLÖNFÉLÉK.

Vendéglőben.

Vendég. Pinczér, — fizetni.

Pinczér. Micsi volt az urnak?

Vendég. Leves, marhalus, egy adag tészta és egy adag rostélyos, no meg egy kenyér.

Pinczér: S mi van még?

Vendég. Még . . . éhes vagyok.

Mit ittak?

— Mit ittak őseink a vérszerződés megkötése után? — kérdi a tanfelügyelő a gyereket.

A nagyságos úr „áldomást“ akart, de a gyerek nem vallott.

— Megálj csak kis fiam. Ha édes apád elád egy hizott disznót. Jó áron elkel. Ugy-e, hogy lemennek a fogadóba és a vásár örömére . . .

A gyerek igenlően integet.

— Nos, mit ittak őseink a vérszerződés megkötése után?

Gyerek: — Pálinkát.

Föltámadáskor.

— Jóska! miért nem mész templomot kerülni?

— Mert édes apám azt mondta, hogy so' se legyek templomkerülő!

Sokoldalú képzettség.

Nem is gondolja szomszéd, hogy az én Gyuri fiam mily sok oldalú képzettséggel bír. — Az ebédnél ő az első, az iskolában ő az utolsó. A kávéházban mindig első és utolsó.

Pistika fohásza.

Anya (a szobából távozva, figyelmezteti kis fiát): »Pistikám, aztán ne végy ki körtét a kosárból, mert ha én hátat fordítok is és nem látlak, lát az Isten.«

Pistika (mikor a mamája kiment, egyet sandit a körtékre és fölfelé nézve így sóhajt): »Édes jó Istenkém, ugyan — fordíts te is hátat!«

Az iskola hatása.

Fiu: Anyám, nem lettem én jó fiu, mióta iskolába járok?

Anya: Igen Károlykám, te most egészen tisztességesen viseled magad.

Fiu: »Hát akkor miért tartod miattam még mindig zár alatt — a diós kalácsot?«

Modern gyermek.

Ákos (12 éves, komolyan szól ügyvéd nagybátyjához): »Légy szives bácsi, vállald el peremet.«

Nagybátya: »Micsoda pered lehet neked, te lurkó?«

Ákos: »Tudod, nagyon szigorú hozzám a papám, szeretnék tőle — elválni.«

LYRA.

I.

Ballada.

Szálla az alkony, zizeg
[a levél,
Készti susogni az al-
[konyi szél.
Csöndbe merülten nyug
[szik a táj,
Lassan a hold is a
[mélybe leszáll.

. . . Villan a mécses, lobban a láng,
Nyilik az erkély, jön ki a lány;
Gyöngé sohajjal az éjbe tekint, —
Jő-e lovagja, jő-e megint?
Csöndes az éjjel, a szél is elül,
Surran az ifjú nesztelenül;
Alszik a mamsell, nyugszik a vár:
Rá tilos élveek tengere vár.

Adva a várt jel, villan a fény,
Koppan a hágcso, nő a remény,
Kapva a kampó, — készen az út,
Melyen az ifjú hölgyihe' jut.

— Jaj! — Feleútig sem haladott,
Reccsen az istráng s elszakadott . . .
Szörnyű ijedten illan a lány:
Jaj, de lovagja ott marad ám!

Hempereg ott, hol a földre esett
S bög a levente, mint a veszett, —
Zaj kel a tájon, s száz kutya szól
A szerelemnek átkairól . . .

LÉDA.

II.

Bölcselmi ének.

Nikem mindig jó kedvem van,
Ha tilben, ha nyárun;
Akkár vagyum szallas nélkül
Akkár nincs lakásom.

De keserű ez az élet,
Ha megvetjük, hányjuk:
De keserű a bagút is
Mígis csak megrágjuk!

ELEVENTURA.

Szerkesztői üzenetek.

Léda. — Amint látod. P. M. Helyben. Igaza van; a kicsiket nem szabad érinteni, mert nagyot ugranak. De hát hol vegyünk mi nagyokat? Jól olvasta, az az úr azt mondja csak a nagypolitikusok fegyvere az élcz. Vagyis, ha nem politikus: élceze sincs. Üdv! — Gerebjes Andrisnak nemzeti színű mosolyunkat! — V. M. Egyet mást felhasználtunk. Hát a „gajdás“?

FELELŐS SZERKESZTŐ:

SZURKA-PISZKA.

Nyomatott a kiadótulajdonos Klenóczky és Bíró nyomdájában